

VRIJDAG

De schijn gestalten van de maan hebben een mysterieuze maar onomkeerbare uitwerking op geesteszieken. Dat kun je aan elke psychiatrische verpleger vragen, want voor hen is dat een algemeen erkend feit. Je zult onder hen niemand aantreffen die vrijwillig overwerk wil doen rond de tijd dat het volle maan wordt. Of ze moeten dringend geld nodig hebben. Het is ook een feit waar gedragswetenschappers onrustig van worden; je kunt het niet aan een gewelddadige jeugd wijten of aan een onvermogen om sociale contacten te leggen. Het is een patroon dat van buitenaf wordt bepaald, waar geen behandeling voor is. Het beïnvloedt het verloop van eb en vloed en het verstoort het toch al niet normale levensritme van geesteszieken op een drastische manier.

De interne dynamiek van de gesloten inrichting Bradfield Moor was uiteraard ook gevoelig voor de onderstroom van de volle maan. Volgens enkele personeelsleden was Bradfield Moor een opslagplaats voor diegenen die in hun krankzinnigheid een gevaar voor de samenleving vormden; anderen vonden het meer een veilige haven voor geesten die te fragiel waren om de harde realiteit van het leven aan te kunnen; en dan waren er ook nog enkelen die meenden dat het een tijdelijk toevluchtsoord was dat hoop bood op een terugkeer naar een enigszins normaal leven. Het was niet zo verwonderlijk dat de derde groep ver in de minderheid was en hartgrondig werd vervloekt door de andere twee.

Die nacht was de maan niet alleen vol, maar ook onderhevig aan een gedeeltelijke verduistering. Toen de aarde tussen maan en zon schoof, veranderden de melkachtige schaduwen op het maanoppervlak geleidelijk van vaalgeel in donkeroranje. Voor het merendeel van de mensen die de verduistering gadesloegen, bezat het een geheimzinnige schoonheid die ontzag en bewondering opriep. Voor Lloyd Allen, een van de patiënten van Bradfield Moor die wat minder stevig in zijn schoenen stond, leverde het een onomstotelijk bewijs dat het einde van de wereld nabij was, en dat het daarom nu zijn plicht was om een maximale hoeveelheid mensen naar zijn schepper te brengen. Hij was in de inrichting opgenomen voordat hij zo veel mogelijk lichamen had kunnen laten leegbloeden, zodat de zielen van de eigenaren gemakkelijker ten hemel zouden opstijgen bij de ophanden zijnde wederkomst van de Heer. Zijn missie brandde des te sterker in hem, juist omdat er een stokje voor was gestoken.

Lloyd Allen was geen domme man, en dat maakte de taak van zijn bewakers des te moeilijker. De psychiatrische verplegers hadden veel ervaring met alledaags doortrapt gedrag en ze vonden het vrij gemakkelijk om dat, waar nodig, in andere banen te leiden. Het was veel moeilijker om de intriges in de gaten te hebben van diegenen die weliswaar gestoord waren, maar ook slim. De afgelopen tijd had Allen een methode uitgedacht om zijn medicijnen niet in te nemen. De meer ervaren verplegers hadden dat soort trucjes wel in de gaten, maar degenen die nog niet zo lang gediplomeerd waren, zoals Khalid Khan, beschikten nog niet over de nodige uitgekooktheid.

Op de avond van de volle maan was het Allen gelukt om de twee laatste doses van de chemische troep die Khan naar eigen veronderstelling wel had toegediend, niet in te nemen. Tegen de tijd dat de verduistering zichtbaar begon te worden, zat het hoofd van Allen vol met een laag gonzende mantra. 'Breng ze naar me toe, breng ze naar me toe, breng ze naar me toe,' weerklonk het voortdurend in zijn hoofd. Vanuit zijn kamer kon hij een hoekje van de maan zien, de voorspelde zee van bloed verduisterde haar gezicht. Het was tijd. Het was nu echt tijd. Geagiteerd balde hij zijn vuisten en

hij bewoog zijn onderarmen op en neer met de schokkerige bewegingen van een krankzinnige bokser die zijn dekking in stelling brengt en dan weer laat zakken.

Hij draaide zich om naar de deur en strompelde er met houterige bewegingen naartoe. Hij moest de kamer uit om zijn opdracht te kunnen uitvoeren. De verpleger kon ieder moment terugkomen met de laatste medicijnen voor de nacht. Dan zou God hem de kracht geven die hij nodig had. God zou ervoor zorgen dat hij zijn kamer uit kwam. God zou hem de weg wijzen. God wist wat hem te doen stond. Hij zou ze naar Hem toe brengen. De tijd was er rijp voor, de maan zat barstensvol bloed. De tekenen werden zichtbaar en hij had een opdracht te vervullen. Hij was uitverkoren. Voor de zondaars was hij de weg naar het heil. Hij zou ze naar God brengen.

Een bundeltje licht viel op een klein stukje van het bovenblad van een armoedig standaardbureau. Een dossier lag open, een hand die een pen vasthield lag aan een kant van de bladzijde. Op de achtergrond klonk het klagende geluid van Moby, die naar de spinnen verlangde. De cd was een cadeautje geweest. Dr. Tony Hill zou die muziek nooit voor zichzelf hebben uitgekozen. Maar op de een of andere manier was het een wezenlijk onderdeel geworden van het ritueel van de avonden waarop hij langer door bleef werken.

Tony begon in zijn ogen te wrijven die zanderig aanvoelden, en daarbij vergat hij dat hij een nieuwe leesbril op had. 'Au!' riep hij, toen de neusstukjes zich in zijn vlees boorden. Zijn pink bleef achter de rand van zijn montuurloze bril haken, waardoor die van zijn gezicht af vloog en op het dossier neerkwam dat hij had zitten bestuderen. Hij zag in gedachten de geamuseerde blik op het gezicht van hoofdinspecteur Carol Jordan, de goede geefster van Moby. Zijn verstrooide onhandigheid was iets waar ze al heel lang grappen over maakte.

Het enige waar ze hem niet mee kon plagen of bespotten was dat hij op vrijdagavond om halfnegen nog achter zijn bureau zat. Niet kunnen ophouden met werken totdat al het mogelijke was afgehandeld, daar had zijzelf ook een handje van. Als ze in de buurt

was geweest, zou ze hebben begrepen waarom hij hier nog steeds de conclusie aan het bijschaven was die hij met zoveel zorg had samengesteld voor de commissie voor voorwaardelijke vrijlating. Een conclusie die ze luchthartig hadden genegeerd toen ze Bernard Sharples hadden overgedragen aan de zorgen van de reclassering. Hij vormde niet langer een gevaar voor de samenleving, had zijn advocaat hun verzekerd. Een modelgevangene die had meegewerkt aan alles wat de autoriteiten van hem hadden gevraagd. Een toonbeeld van oprecht berouw.

Nou, natuurlijk was Bernard Sharples een modelgevangene geweest, dacht Tony verbitterd. Het was niet moeilijk om je keurig te gedragen als datgene waar je naar hunkert zo ver buiten je bereik ligt dat zelfs de meest bezeten fantast slechts met heel veel moeite iets kan bedenken dat in de verste verte op verleiding lijkt. Sharples zou opnieuw de fout in gaan, dat kon niet missen. En dan zou het gedeeltelijk zijn schuld zijn, omdat hij niet overtuigend genoeg was geweest.

Hij zette zijn bril weer op en streepte met zijn pen een paar alinea's aan. Hij had zijn standpunt met meer overtuiging naar voren moeten brengen. Hij had een ijzersterk betoog op moeten bouwen waarin de verdediging geen barstjes had kunnen vinden waar je doorheen kon glippen. Hij had moeten beweren dat het onomstotelijk vaststond dat Sharples weer in zijn oude fout zou vervallen, hoewel hij wist dat het een vermoeden was, gebaseerd op jarenlange ervaring met veelplegers, en ook op zijn intuïtie die tijdens zijn gesprekken met Sharples steeds weer die ondertoon had gehoord. Maar er was geen plaats voor grijstinten in de zwart-witwereld van de commissie voor voorwaardelijke vrijlating. Tony moest klaarblijkelijk nog leren dat eerlijkheid niet altijd het langst duurde in het strafrecht.

Hij trok een blokje met geeltjes naar zich toe, maar voordat hij er iets op kon krabbelen, drong er een geluid van buiten zijn kantoor binnen. Over het algemeen werd hij niet gestoord door de diverse soorten geluid die deel uitmaakten van de achtergrondmuziek in Bradfield Moor; het was overal verrassend geluid dicht en bovendien speelden de ergste paniekaanvallen zich meestal af op gro-

te afstand van de werkplekken van de hoogopgeleide medewerkers met een zekere status.

Meer lawaai. Het klonk als een voetbalwedstrijd of een rel tussen fundamentalisten. Meer dan hij redelijkerwijs kon negeren. Met een zucht stond Tony op en terwijl hij naar de deur liep, gooide hij zijn bril achteloos op het bureau. Hij was eigenlijk blij dat hij even iets anders kon doen.

Slechts weinig mensen beschouwden een baan in Bradfield Moor als een droom die was uitgekomen, maar voor Jerzy Golabeck, die was opgegroeid in Plock, betekende het meer dan hij ooit voor mogelijk had gehouden. In Plock had het leven stilgestaan sinds de Poolse koningen er in 1138 hun biezen hadden gepakt. Tegenwoordig kon je alleen nog maar een baan vinden in de olieraffinaderijen waar het loon armzalig was en iedereen leed aan een beroepsziekte. Jerzy's horizon had zich op een spectaculaire manier verbreed toen Polen tot de Europese Unie was toegetreden. Hij was een van de eersten geweest die een goedkope vlucht had genomen van Krakow naar het vliegveld van Leeds/Bradford, vol hoop op een nieuw leven. Naar zijn maatstaven was het minimumloon een vorstelijk salaris. En het werken met de patiënten in Bradfield Moor leek wel wat op de verzorging van een seniele grootvader die dacht dat Lech Walesa misschien nog wel eens belangrijk zou worden.

Dus had Jerzy de waarheid een klein beetje geweld aangedaan en had hij een ervaringsniveau in het omgaan met geesteszieken verzonnen dat weinig tot niets te maken had met zijn verleden als lopendebandwerker in een augurkenfabriek. Tot dusver had er nog geen haan naar gekraaid. Het verplegend personeel en de oppassers moesten er gewoon voor zorgen dat de patiënten in het gareel bleven. Ze dienden medicijnen toe en ruimden de troep op. Pogingen te genezen of de kwaal te verminderen werden overgelaten aan artsen, psychiaters, therapeuten met diverse oriëntaties en aan klinisch psychologen. Kennelijk werd van Jerzy alleen maar verwacht dat hij op tijd kwam en dat hij de fysieke onaangenaamheden die zich tijdens zijn werktijd altijd wel voordeden, niet uit de weg ging. En daar draaide hij zijn hand niet voor om.

Al doende had hij een scherp oog gekregen voor de dingen in zijn omgeving. En daar was hij zelf nog wel het meest verbaasd over. Maar het viel niet te ontkennen dat Jerzy feilloos leek aan te voelen wanneer patiënten afweken van de toestand van evenwicht waardoor Bradfield Moor kon functioneren. Hij was een van de weinige werknemers in het ziekenhuis die überhaupt zouden hebben gemerkt dat er iets aan de hand was met Lloyd Allen. Het probleem was alleen dat hij onderhand zoveel zelfvertrouwen had opgebouwd dat hij geloofde dat hij het wel alleen aankon. Hij was niet de eerste vierentwintigjarige die dacht dat hij alles alleen aankon. Maar wel een van de weinigen die dat met hun leven moesten bekopen.

Zodra hij de kamer van Lloyd Allen binnenkwam, gingen alle haren op Jerzy's arm overeind staan. Allen stond midden in de kleine ruimte, zijn brede schouders gespannen. Aan zijn schichtige blik kon Jerzy zien dat ofwel de medicatie plotseling en spectaculair haar uitwerking had gemist of dat Allen die helemaal niet had ingenomen. Hoe het ook zij, Allen was kennelijk alleen geïnteresseerd in de stemmen in zijn eigen hoofd. 'Tijd voor je pillen, Lloyd,' zei Jerzy. Hij hield zijn stem opzettelijk nonchalant.

'Nee, niet waar.' De stem van Allen was een verwrongen grom. Hij verhief zich een beetje op de ballen van zijn voeten en liet zijn handen over elkaar heen glijden alsof hij ze aan het wassen was. De spieren van zijn onderarmen dansten en trilden.

'Je weet dat je niet zonder kunt.'

Allen schudde zijn hoofd.

Jerzy deed hetzelfde. 'Als je je pillen niet neemt, moet ik dat rapporteren. Dan gebeuren er vervelende dingen, Lloyd. En dat willen we niet, hè?'

Allen stortte zich op Jerzy. Zijn rechterelleboog raakte hem onder zijn borstbeen en deed hem naar adem snakken. Terwijl Jerzy dubbel sloeg, kokhalzend om lucht te krijgen, duwde Allen hem opzij, sloeg hem tegen de grond en rende naar de deur. In de deuropening bleef Allen plotseling staan en draaide zich met een ruk om. Jerzy probeerde er nietig en ongevaarlijk uit te zien, maar Allen kwam toch op hem af. Hij tilde zijn voet op en gaf Jerzy zo'n

harde trap in de maagstreek dat zijn longen in een duizelingwekkende pijnexplosie leegstroomden. Terwijl Jerzy naar zijn buik greep, stak Allen rustig zijn hand uit en rukte zijn pasje van de clip aan zijn ceintuur. 'Ik moet ze naar Hem toe brengen,' gromde hij en hij liep weer naar de deur.

Jerzy kon alleen nog maar krampachtig kreunen, de enige manier om nog wat zuurstof binnen te krijgen. Maar zijn hersens deden het nog wel. Hij wist dat hij bij het noodalarm in de hal moest zien te komen. Gewapend met Jerzy's sleutel had Allen vrije toegang tot praktisch het hele ziekenhuis. Hij kon de kamers van andere patiënten openmaken. Hij zou binnen de kortste keren genoeg medepatiënten kunnen bevrijden om het personeel dat dienst had op dit tijdstip van de avond, in aantal te overtreffen.

Hoestend en kokhalzend, met speekseldraden aan zijn kin, dwong Jerzy zichzelf om op zijn knieën te gaan zitten en wat dichterbij het bed toe te kruipen. Hij greep zich vast aan de bedrand en wist met moeite overeind te komen. Met zijn armen om zijn buik geslagen strompelde hij de hal in. Hij zag hoe Allen in de verte stond te worstelen met het pasje. Die moest hij door het sensorskastje naast de deur schuiven om toegang te krijgen tot het hoofdgebouw. Je moest hem er op precies de juiste snelheid doorheen halen. Jerzy wist dat, maar Allen gelukkig niet. Allen stampte tegen het kastje aan en deed nog een poging. Tollend op zijn benen probeerde Jerzy zo geruisloos mogelijk de afstand tot het noodalarm te overbruggen.

Maar hij was niet stil genoeg. Allen werd ergens door gealarmeerd en hij draaide zich met een ruk om. 'Breng ze naar Hem toe,' brulde hij en hij stormde op Jerzy af. Zijn gewicht alleen al was voldoende om het verzwakte lichaam van de oppasser ten val te brengen. Jerzy sloeg zijn armen om zijn hoofd heen. Als verdediging stelde het niets voor. Het laatste wat hij voelde was een afschuwelijke druk achter zijn ogen toen Allen uit alle macht op zijn hoofd trapte.

Toen hij zijn deur openmaakte, werd Tony geconfronteerd met een plotselinge geluidstoename. Het lawaai van stemmen die schreeuw-

den, vloekten en gilden zocht zich door het trapgat een weg naar boven. Het angstaanjagendste was dat niemand op de noodalarmknop had gedrukt. Dus was er waarschijnlijk iets gebeurd dat zo plotseling was en zo hevig dat niemand kans had gezien de gedragsregels te volgen die er vanaf de eerste dag van hun training waren ingestampt. Ze moesten blijkbaar alle zeilen bijzetten om de zaak niet uit de hand te laten lopen. Tony liep snel de gang door in de richting van het trappenhuis en hij drukte onderweg op de noodalarmknop. Onmiddellijk klonk er een luid getoeter. *Godallemachtig, als je al krankzinnig was, wat deed dit dan met je hoofd?* Hij had het al op een hollen gezet toen hij bij het trappenhuis was, maar hij minderde genoeg vaart om in het trapgat naar beneden te kijken of hij wat kon zien.

Het korte antwoord was: niets. De harde stemmen kwamen kennelijk uit de richting van de gang rechts, maar ze werden vervormd door de akoestiek en door de afstand. Plotseling klonk er het rinkelende geluid van brekend glas. Daarna was het heel even doodstil.

‘O, shit,’ zei iemand duidelijk hoorbaar, de walging in de stem was niet mis te verstaan. Daarna begon het geschreeuw opnieuw en ditmaal klonk er duidelijk ook paniek in door. Een gil gevolgd door het geluid van een vechtpartij. Zonder erover na te denken liep Tony de trap af om te zien wat er aan de hand was.

Toen hij de laatste bocht van de trap om rende, spuwde de gang waar het lawaai vandaan was gekomen een stel lichamen uit. Twee verplegers die een derde man ondersteunden, kwamen achteruitlopend zijn kant op. Het was een oppasser, te oordelen naar de paar plekjes van het lichtgroene pak waar nog geen bloed op zat. Ze lieten een spoor van dieprode vlekken achter terwijl ze zo snel mogelijk probeerden weg te komen.

Een bloedbad, dacht Tony toen er een zwaargebouwde man de gang uit kwam rennen, die met een brandbijl zwaaide, alsof hij de spreekwoordelijke man met de zeis was. Zijn spijkerbroek en zijn polohemd zaten onder de bloedspatten; het blad van de bijl verspreidde met iedere zwaai een fijne wolk van bloeddruppeltjes. De zwaargebouwde man was volledig geconcentreerd op zijn prooi en

bleef die achtervolgen op zijn vlucht. ‘Breng ze naar Hem toe. Ze mogen nu niet ontkomen.’ Hij kwam steeds dichterbij zijn doel. Nog een paar stappen en het blad van de bijl zou weer door vlees gaan snijden.

Ook al was de man met de bijl geen patiënt van hem, toch wist Tony wie hij was. Hij had erop gestaan inzage te krijgen in de dossiers van alle patiënten die tot geweld in staat werden geacht. Deels omdat zij hem interesseerden, maar ook omdat het aanvoelde als een soort verzekeringspolis. Maar die avond zou hij zijn no-claim-korting wel eens kunnen verliezen.

Toen Tony bijna onder aan de trap was, bleef hij staan. ‘Lloyd,’ riep hij voorzichtig.

Allen hield niet in. Hij zwaaide weer met de bijl op het ritme van zijn mantra. ‘Breng ze naar Hem toe. Ze mogen niet ontkomen,’ zei hij, en hij zwaaide met zijn bijl waarbij hij de verplegers op een haar na miste.

Tony haalde diep adem en rechte zijn schouders. ‘Zo moet je ze niet naar Hem toe brengen,’ zei hij hard, met al het gezag dat hij kon opbrengen. ‘Dit wil Hij niet van je, Lloyd. Je vergist je.’

Allen bleef staan en draaide zijn hoofd naar Tony toe. Hij fronsde zijn voorhoofd, verward als een hond die last heeft van een wesp. ‘Het is tijd,’ gromde hij.

‘Daar heb je gelijk in,’ zei Tony, die een trede lager ging staan. ‘Het is tijd. Maar jij doet het niet op de goede manier. Zo, leg die bijl nu maar neer en dan komen wij er samen wel achter hoe je het beter kunt doen.’ Hij probeerde zijn gezicht strak te houden, hij wilde de angst niet laten zien die zijn maag ineens deed krimpen. Waar bleven de verdomde hulptroepen nou? Hij maakte zich geen illusies omtrent zijn mogelijkheden hier. Misschien kon hij Allen zo lang tegenhouden dat de verplegers en de gewonde oppasser weg konden komen. Maar hoe goed hij ook om kon gaan met de gestoorde en geesteszieke medemens, hij wist dat hij niet goed genoeg was om Lloyd Allen weer enigszins op de rails te krijgen. Hij betwijfelde of hij hem zelfs zo ver kon krijgen dat hij zijn wapen liet zakken. Hij moest het proberen, dat wist hij. Maar waar bleven die hulptroepen nou, verdomme?

Nu zwaaide Allen niet meer wild met de bijl om zich heen, maar hij hield hem als een honkbalspeler voor zijn lichaam, klaar voor de slag. ‘Het is tijd,’ zei hij nog eens. ‘En jij bent Hem niet.’ En met een sprong overbrugde hij de afstand tussen hen beiden.

Hij was zo snel dat het enige wat nog tot Tony doordrong een rode striem was en een glimp van glanzend staal. Toen ontplofte er een naad van pijn ergens midden in zijn been. Tony viel als een geveld boom voorover. De schok was zo groot dat hij zelfs niet meer kon schreeuwen. Binnen in zijn hoofd explodeerde er een lamp. Toen werd alles donker.

ZONDAG

Thomas Denby bekeek de kaart nog eens goed. Hij stond voor een raadsel. Hij had een ernstige pleuritis vastgesteld toen hij Robbie Bishop de eerste keer had onderzocht, en er was geen reden geweest om aan die diagnose te twijfelen. In de twintig jaar sinds hij was afgestudeerd en zich in luchtwegaandoeningen had gespecialiseerd, had hij voldoende ervaring opgedaan met pleuritis. In de twaalf uur dat de voetballer nu in het ziekenhuis lag, had het team van Denby hem antibiotica en steroiden toegediend volgens de richtlijnen die hij had opgesteld. Maar de toestand van Bishop was niet verbeterd. Eigenlijk was er een zodanige verslechtering opgetreden dat de dienstdoende zaalarts bereid was geweest zich de woede van Denby op de hals te halen door hem uit zijn bed te roepen. En een eenvoudige zaalarts deed zoiets niet, tenzij hij of zij ten einde raad was.

Denby stopte de kaart weer terug en hij schonk de jongeman in het bed zijn beroepsmatige glimlach, met vertoon van tanden en kuiltjes in de wangen. Maar zijn ogen glimlachten niet; daarmee speurde hij het gezicht en het bovenlijf van Bishop af. Het ziekenhuishemd was door het koortszweet aan zijn borst gaan plakken, waardoor de contouren zichtbaar werden van goed ontwikkelde spieren die op dat moment met veel moeite lucht in de longen probeerden te zuigen. Toen Denby hem voor de eerste keer onderzocht, had Bishop geklaagd over slaptte, misselijkheid en pijn in zijn

gewrichten, en over ademhalingsmoeilijkheden, maar dat was wel duidelijk. Hij kromp ineen van het geweld van de hoestbuien, die zo heftig waren dat hij weer wat kleur kreeg op zijn bleke gezicht. Op de röntgenfoto was te zien dat er vocht bij de longen zat; de conclusie die Denby had getrokken was de meest logische geweest.

Nu leek het erop dat wat Robbie Bishop mankeerde geen gewone pleuritis was. Zijn hartslag was volkomen onregelmatig. Zijn temperatuur was weer anderhalve graad gestegen. Zijn longen waren niet meer in staat om het zuurstofniveau in zijn bloed stabiel te houden, zelfs niet met behulp van een zuurstofmasker. Terwijl Denby naar hem keek, trilden zijn oogleden en bleven ze dicht. Denby fronste zijn wenkbrauwen. 'Is hij al eerder bewusteloos geweest?' vroeg hij aan de zaalarts.

Ze schudde haar hoofd. 'Hij heeft wel wat geïjld van de koorts – ik weet niet of hij in de gaten heeft waar hij is. Maar tot nu toe heeft hij nog wel gereageerd.'

Er begon opeens iets indringend te piepen en op het scherm was te zien dat het zuurstofniveau in Bishops bloed weer een dieptepunt had bereikt. 'We moeten intuberen,' zei Denby verbijsterd. 'En hij moet meer vocht krijgen. Ik denk dat hij uitgedroogd is.' *Niet dat dat een verklaring was voor de koorts, of de hoest.* De zaalarts, die de ernst van de opdracht had begrepen, rende het kleine kamertje uit dat het beste was dat het Bradfield Crossziekenhuis kon bieden aan diegenen die zelfs op het randje van de dood nog hun privacy wilden hebben. Denby wreef over zijn kin en dacht na. Robbie Bishop was in topconditie; hij was fit en sterk, en volgens zijn clubarts was er vrijdag na de training absoluut niets met hem aan de hand geweest. Hij had de wedstrijd van zaterdag gemist en de voorlopige diagnose van diezelfde clubarts was geweest dat hij een griepje onder de leden had. En nu, achttien uur later, lag hij hier, en hij ging zichtbaar achteruit. En Thomas Denby had geen idee waarom, en ook niet wat hij eraan kon doen.

Het was niet een situatie waaraan hij gewend was. Hij wist van zichzelf dat hij een verdomd goede arts was. Een deskundig diagnosticus, een slimme en vaak briljante clinicus, en hij wist alles over ziekenhuisbeleid waardoor hij zelden tevergeefs aanklopte bij de

bureaucraten als zijn afdeling weer eens wat nodig had. In zijn beroepsleven was het hem altijd voor de wind gegaan en de kwalen van zijn patiënten bezorgden hem zelden hoofdbrekens. Robbie Bishop was eigenlijk een belediging voor zijn talent.

Toen de zaalarts terugkwam met de intubatieapparatuur en een paar verpleegsters, slaakte Denby een diepe zucht. Hij keek even naar de deur. Aan de andere kant, wist hij, zat de teammanager van Robbie Bishop. Martin Flanagan had de nacht, hangend in een stoel, naast zijn sterspeler doorgebracht. Zijn dure pak zat onder de kreukels, zijn verweerde gezicht zag er enigszins luguber uit door een beginnende stoppelbaard. Ze waren al bijna met elkaar in conflict gekomen toen Denby erop had gestaan dat de vechtlustige man uit Noord-Ierland de kamer uitging tijdens het onderlinge beraad van de artsen. 'Weet u wat dat joch waard is voor Bradfield Victoria?' had Flanagan woedend gevraagd.

Denby had hem kil aangekeken. 'Hij is voor mij precies evenveel waard als een willekeurige andere patiënt,' had hij gezegd. 'Ik sta ook niet langs de zijlijn om u te vertellen welke tactiek u moet volgen. Bemoei u dus ook niet met mijn werk. Ik moet mijn patiënt in alle rust kunnen onderzoeken.' De trainer was mopperend vertrokken, maar Denby wist dat hij er nog steeds zat, met een ingevallen gezicht van de zorgen, en dat hij zat te snakken naar een bericht dat de verslechtering die hij zelf ook al had gezien zou tegenspreken.

'Als jullie daarmee klaar zijn, stel ik voor dat we hem AZT gaan toedienen,' zei hij tegen zijn zaalarts. Ze hadden niets anders meer tot hun beschikking dan de sterke antivirale medicijnen, waardoor ze misschien net genoeg adempauze kregen om erachter te komen wat Robbie Bishop mankeerde.